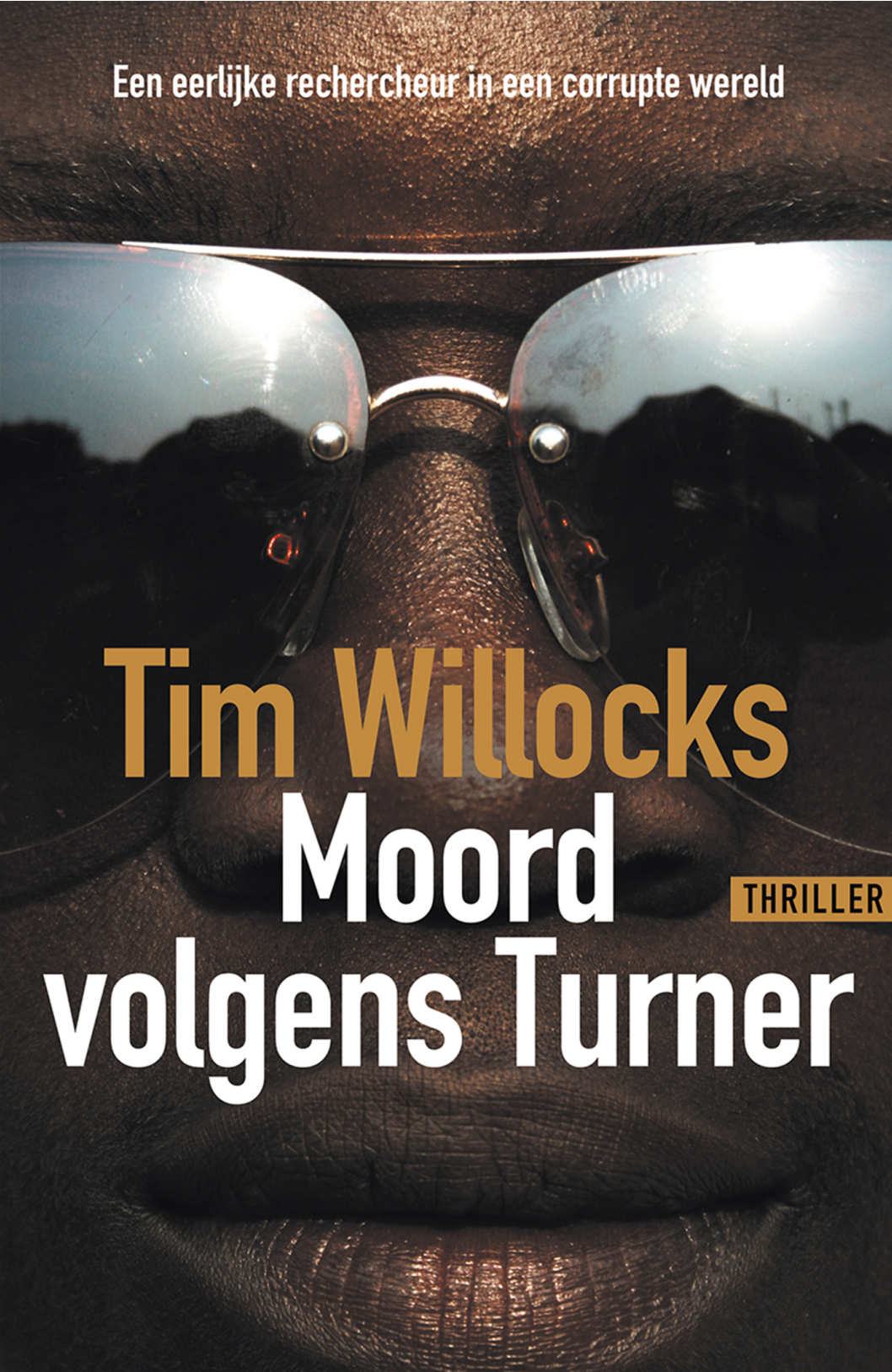

Een eerlijke rechercheur in een corrupte wereld

Tim Willocks
Moord
volgens Turner

THRILLER

Tim Willocks

**Moord
volgens Turner**

De Fontein

PROLOOG

Dinsdagochtend

Langkopf, Noord-Kaap, Zuid-Afrika

Turner had moeite zijn blik scherp te stellen, alsof er zand in zijn ogen zat. Zijn oogbollen leken te klein voor hun kassen. Een doffe pijn dreunde door zijn hoofd, met scherpe steken als de auto door een kuil reed. Zijn hersens bewogen los door zijn schedel en rukten aan de bloedvaten alsof het kaasdraden waren. De pijn leek steeds erger te worden, niet alleen in zijn hoofd, maar ook in zijn nieren, zijn rug en zijn enkels, misschien omdat zijn lichaam zich begon te herstellen en zijn zenuwen nu pas merkten hoeveel schade er was aangericht. Misschien had hij te veel water gedronken, of juist te weinig. Het water dat hij bij zich had, vertrouwde hij niet erg, maar hij wist niet meer hoe je dat moest testen en hij durfde het risico niet aan. Dan liever eieren. Eieren vertrouwde hij wel. Als hij niet snel aan eieren kon komen, was hij bang dat zijn kop al zou exploderen nog voordat iemand er een kogel doorheen had gejaagd. Want dát iemand dat ging proberen, stond wel vast.

Hij wierp een blik op de snelheidsmeter: 140 kilometer per uur. Veel te snel, natuurlijk, voor zijn verdoofde zintuigen, zelfs op deze verlaten landweg op weg naar niets. Maar geen probleem voor de tweeduizend kilo aan luxe technologie met een *supercharged* Jaguar-vijflitermotor onder de kap. De ironie ontging hem niet. Als de motor minder krachtig was geweest en de auto minder zwaar en niet zo'n bewijs van de grenzeloze ijdelheid van de eigenaar, zou het incident dat hem naar deze uithoek had gebracht en zijn menselijkheid zo zwaar op de proef had gesteld zich nooit hebben voorgedaan. Dan zou hij niet over dit weggetje hebben gereden in de sombere verwachting dat hij de dag van morgen niet zou halen.

De zon stond achter hem in het oosten. Voorlopig zat niemand hem

nog achterna. Voordat hij het wist, doemde het hek van de boerderij voor hem op. Hij remde zo krachtig dat de algoritmes van de boordcomputers haastig ingrepen om een catastrofe te voorkomen. De pijn in zijn hoofd werd nog erger. De rode Range Rover remde met verachtelijk gemak en Turner zette zich schrap tegen het stuur toen de gordel met een klap tegen zijn borst sloeg.

De dode man op de stoel naast hem zat niet vastgegord en sloeg dubbel. Zijn wenkbrauwen schampten langs het dashboard toen zijn hoofd naar beneden klapte. Verse straaltjes bloed dropen uit de kogelgaten in zijn rug. Het crèmekleurige leer van de bekleding kreeg er een paar vlekken bij.

Turner had meer ervaring met lijken dan de meeste mensen, maar minder dan een lijkschouwer, een begrafenisondernemer of een geriatrisch oncoloog. En hij was niet gewend met een dode rond te rijden, zoals een ambulancechauffeur. Aan de andere kant was deze dode zijn eigen verantwoordelijkheid. Hij was het immers die de man drie 9x19mm Parabellumkogels door zijn buik had geschoten.

Het roestige ijzeren hek stond open. Turner gooide het stuur naar rechts, van het asfalt vandaan, en reed het licht hellende zandpad op. Het bovenlichaam van de dode man zwaaide weer omhoog en zakte opzij tegen het linkerportier, met zijn gezicht plat tegen het raampje. Een halve kilometer verderop draaiden de bladen van een windpomp op hun dunne stalen mast. Daar verrees ook de lage boerderij met zijn ouderwetse roodstenen veranda, een paar schuren, een roestige tractor, een oude pick-up en balen ingekuuld gras. In het spiegeltje zag hij alleen nog de pluim van zijn eigen stofwolk.

Op het erf aangekomen maakte hij een U-bocht en parkeerde hij de auto. Hij liet de motor draaien en opende het portier om uit te stappen. Een golf verzengend hete lucht deed hem terugdeinzen. Al zijn gewrichten protesteerden toen hij zich omhooghees en door de hitte naar het huis strompelde.

De veranda ging schuil onder een bijna zwarte vernislaag van zongebakken vuil. Het gladde oppervlak vertoonde barstjes waar het in de hitte was gekrompen. Ook het dierenleven – vogels, een jakhals en een

zwerf vliegen die in de grote plas geronnen bloed gevangen was geraakt – had zijn sporen nagelaten. In het midden lag een olympische halter met acht schijven van twintig kilo, als een relikwie van een bizarre krachtmeting. Op een tafeltje stond de plastic tweeliterkan van een blender, met nog een geel laagje van een opgedroogde smoothie. Nog meer verdronken, volgevreten vliegen dreven in het ranzige restje op de bodem. Turner greep de kan, dook door de open voordeur naar binnen en wankelde de huiskamer door.

Hij bleef staan toen hij zichzelf in een antieke wandspiegel zag. Zijn zwarte huid was grijs van zout en stof. Zijn gezicht leek onnatuurlijk mager en zijn gesprongen lippen vertoonden kloven. Hij herkende zijn eigen ogen niet. Het leken wel tunnels, dwars door de duisternis geboord die nu achter hem lag. Uit die duisternis doemden afschuwelijke beelden op: herinneringen, onthullingen die hij, of hij wilde of niet, toch onder ogen zou moeten zien. Hij wendde zich af van wat hij met een schok als zijn eigen spiegelbeeld herkende en liep naar de keuken, op zoek naar redding.

Turner rukte de deur van de koelkast open, en daar stonden ze: twee dozen eieren. Hij maakte ze open en telde er nog acht. Zelfs het geluid van stromend water was een kwelling toen hij de kan uitspoelde in de gootsteen. Hij was al tevreden toen de dode vliegen waren verdwenen, de aangekoekte smoothie nam hij voor lief. Hij brak alle acht eieren boven de kan, één in iedere hand, twee tegelijk, zonder zich te storen aan de flinters eierschaal die mee kwamen. Terug naar de koelkast. Kokosmelk, koeienmelk, een banaan, twee sinaasappels, selderij, een tomaat, een stuk kaas. Hij vulde de kan tot aan de rand, pelde de banaan, scheurde de sinaasappels open en ramde ze erbij. Met het deksel op de blender, teruggevonden in de keuken, pureerde hij het mengsel voor zolang als hij zich de tijd gunde.

Toen trok hij het deksel los en dronk.

Hij kneep zijn ogen dicht. Als hij nog tranen over had gehad, zou hij hebben gehuild – van opluchting, welbehagen, en zoveel meer. Zijn keel kromp samen in zijn haast om het vocht naar binnen te slurpen. Zijn hele lichaam vertelde hem dat eieren de juiste keus waren geweest. Uit

de inhoud van een ei kon een levend wezen worden geboren, sterk genoeg om door de schaal te breken en zijn stem te verheffen. Eieren waren het meest uitgebalanceerde voedsel. Ze zouden zijn brein niet opblazen, zelfs een halve liter niet. Alleen zijn maag verkrampde onder die plotselinge aanslag. Hij liet de kan zakken en haalde adem. Genoeg, voorlopig. De kramp ging over.

Hij nam de kan mee naar de auto en ging achter het stuur zitten, naast de dode man, met de airco aan en de portieren op slot. In de verte strekte de verlaten weg zich uit, trillend in het felle witte zonlicht, een kale streep in het vlakke landschap van gras en laag struikgewas. De Range Rover had een gps-tracker aan boord, dus wisten ze precies waar hij zich bevond. Hij vroeg zich af hoeveel tijd hij nog had voordat ze kwamen. Niet lang. Maar lang genoeg om ervoor te zorgen dat ze hem straks, als hij dood was, niet konden begraven onder weer zo'n berg leugens.

Hij haalde zijn smartphone tevoorschijn en scrolde door de app die hij nodig had om een voicebericht te sturen. Hij nam nog een slok van zijn brouwsel, kauwend op de bittere stukjes sinaasappelschil die zijn tong weer tot leven brachten, en zette de kan tussen zijn dijen. Toen klikte hij op de toets.

'Memo van Turner.

'Aan: kapitein Eric Venter, cc. Mohandas Anand, kolonel Nyathi, Pieter Meyer bij The Times, ikzelf, de cloud.

'Kapitein Venter, u had me gevraagd u op de hoogte te houden van de hit-and-run – het doodgereden meisje, de gevluchte bestuurder. Doodslag, dood door schuld.

'Ik had gezegd dat ik er snel achteraan zou gaan om de zaak op te lossen. Dat was twee dagen geleden. Het lijkt langer, omdat voor mij de tijd leek stil te staan. Dat is moeilijk uit te leggen als je het zelf nooit hebt meegemaakt. Daar moet je een beetje gek voor zijn.

'Ik heb de zaak niet afgewikkeld. Niet helemaal, nog niet. Maar ik be- loof u dat ik er nog mee bezig ben en ermee bezig zal blijven, misschien wel tot over mijn graf.

‘De zaak is uit de hand gelopen, zoals dat soms gaat. Chaos slaapt nooit. Maar een flinke kerel treedt die chaos rustig tegemoet. Hij doet wat hij moet doen, om zo min mogelijk pijn te veroorzaken en te sterven met zo min mogelijk spijt. Zo zag ik mezelf, als een flinke kerel.

‘Nu twijfel ik daaraan. Ik zal het nooit meer zeker weten. U zei me dat het een totaal andere wereld was, hier. Daar had u gelijk in. U zei dat al die ruimte me een ander mens zou maken. Daar had u gelijk in. U zei dat u bezorgd was om mij, en dat geloof ik wel, in zekere zin. Maar niet op de manier zoals ik het toen begreep.

‘Ik vraag me af of u nog steeds bezorgd bent.

‘Ik had die zaak nooit op mijn bordje mogen krijgen. Het was mijn eerste vrije weekend in drie weken. Maar die zaterdagavond in Kaapstad leverde te veel doden op, en u had zelfs geen straatagent meer over. Dus riep u mij weer op. Ik sliep niet. Ik zat op Devil’s Peak, waar ik mijn lange noten oefende en wachtte op zonsopgang. Maar je kunt niet tegelijkertijd in de hemel en op aarde zijn.

‘Het was zes uur, zondagochtend...’

DEEL EEN

Zondag

Thirstland

1

Het meisje had geen enkele reden om deze straat te nemen en niet een andere. Alle straten leken op elkaar in het vochtige labyrint van het township Nyanga. Het waren niet eens echte straten, maar paden van zongedroogde aarde tussen rijen krotten en roestige scheepscontainers die tot woningen waren omgebouwd.

Als ze hier al eens eerder was geweest, kon ze zich daar niets van herinneren. Dat probeerde ze ook niet. Wat moest je met een geheugen? Hoe minder je daarin opsloeg, des te leger het bleef – en hoe eerder de monsters in die leegte in slaap leken te vallen.

Ze wist niet hoe laat het was. Tijd zei haar niets. De honden jankten niet meer en sliepen al. De wereld was stil en donker, en ze kwam maar weinig mensen tegen. Dat was voor haar voldoende.

Ze had niets aan mensen, hun gezelschap, hun gevoelens, hun hulp, hun zorgen en hun leugens. Ze had alleen iets aan de dingen die ze weggooiden. Die hielden haar in leven. Zelfs hier was nog genoeg afval om te overleven, als een rat. Ze had misschien meer kunnen krijgen, maar dat beetje meer was de vernedering, en soms het gevaar, niet waard.

De ratten redden zich wel, net als zij.

Doelloos zwierf ze door de doolhof, zonder ambitie, zonder plan, zelfs zonder zoiets aanmatigends als verlangen. Ook op behoeften kon je bezuinigen, had ze geleerd. Op zeker moment, als de vermoeidheid haar overviel, zou ze in een of ander gat kruipen om te dromen, samen met de honden. Als ze wakker werd, zou ze weer verder lopen.

Aan zelfmedelijden had ze niets. Dieren voelden ook geen zelfmedelijden, alleen pijn. Kinderen voelden geen zelfmedelijden, alleen pijn,

verdriet en ontredde. Zelfmedelijden was iets wat je jezelf aanleerde op een veilige plek, en die kans had het meisje nooit gekregen.

Toen ze de auto's zag bleef ze staan. Het waren er twee, een witte en een bloedrode, naast elkaar geparkeerd, met hun neus naar de straat, op een kaal stuk grond bij een kroeg, een *shebeen*.

Mooie auto's.

Tussen de hutjes en roestige containers stonden ze te glimmen alsof ze van binnenuit werden verlicht. De eenzame straatlantaarn verderop, de halfvolle maan en het vage schijnsel vanuit de kroeg konden die schittering niet verklaren. Ze glansden van macht, rijkdom en vernuft – een fanatieke, nietsontziende loyaliteit aan een manier van leven die net zo ver bij haar vandaan stond als de sterrenbeelden boven haar hoofd. Het meisje raakte bijna ontroerd door hun volmaakte schoonheid.

Ze glimlachte als een kind om een pas ontdekt wonder.

Toen ze om zich heen keek, was er niemand te zien. Ze rende naar de auto's toe.

Van dichtbij leek het of ze gehurkt zaten, zwiingend en met opgetrokken schouders. Iets in hun slapende kracht bezorgde haar kippenvel. Zilveren letters glommen op hun motorkap: Toyota Range Rover. Ze liep om de witte heen en tuurde door de raampjes, maar het glas was te donker om doorheen te kijken. Ze stak een arm uit naar de portierkruk, aarzelde en trok haar hand weer terug. In die auto's was niets te vinden wat ze nodig had. Ze hadden haar een moment van verwondering opgeleverd, en dat was genoeg. Ze draaide zich om en dook weg tussen de twee zware wagens toen ze opeens geluid hoorde uit het steegje naast de *shebeen*.

Stemmen. Muziek. Een rauwe lach. Het geluid verstomde weer.

Ze keek naar de *shebeen*, een lange, smalle schuur, half overwoekerd, opgebouwd uit sloophout, met een dak van golfplaat.

Een lange, zwarte Afrikaan stond voor de deur. Hij droeg een zwart pak met een wit overhemd dat een soort vreemde schoonheid bezat, net als de auto's. Het meisje wist meteen dat hij gevaarlijk moest zijn, iemand die al had gedood en bereid was dat opnieuw te doen. Die neiging tot geweld paste hem net zo goed als zijn pak. Hij droeg het als een

onderscheiding, met een rustige zekerheid. Maar ze wist ook dat hij zich nooit zou verlagen om haar pijn te doen. In het ergste geval zou hij haar verjagen, maar ze kon haar ogen niet van hem afhouden. Hij was zelf ook mooi. De man keek naar de twee terreinwagens.

Ze dook weg. De auto's waren van hem, of hij was ervoor verantwoordelijk. Ze kroop langs de achterkant van de bloedrode Range Rover om er voorzichtig omheen te kijken. De man had haar niet gezien.

In zijn rechterhand had hij een hamburger, half verpakt in een papieren servetje. Het meisje voelde haar maag krimpen van honger. De man bracht zijn hand omhoog, bekeek de hamburger zonder veel enthousiasme, en nam een hap. Hij kauwde even, tot er een uitdrukking van afgrijzen over zijn gezicht gleed en hij zich naar voren boog om de hap weer uit te spuwen.

'Verdamme...'

Hij spuwde nog eens en keek weer naar het vlees. Hij had het op straat kunnen gooien, waar het niet zou zijn opgevallen tussen al het andere afval, maar zo'n man was hij niet. Hij keek langs de Range Rover, en het meisje volgde zijn blik.

Een paar passen achter de auto's, tegen de sintelblokken van het gebouw aan de achterkant van de steeg, stonden drie zwartmetalen vuilcontainers. Nu pas viel de stank haar op. De man stak het steegje over naar de auto's en liep ertussendoor. Het meisje trok zich terug, zittend op haar hurken. Met het papieren servetje om zijn vingers tilde de man het deksel van de container op en gooide de burger erin. Toen hij terugliep naar de deur van de bar haalde hij een flesje water uit zijn broekzak en trok het open. Hij spoelde zijn mond en nam toen een slok.

Het meisje had een handtas van goedkoop gestreept katoen om haar hals. Ze haalde een plastic aansteker tevoorschijn en controleerde of hij nog werkte. Ze schuifelde terug langs de rode auto en keek weer naar de container. Toen waagde ze ook een blik te werpen op de man. Zou ze bij de container kunnen komen zonder dat hij haar zag? Ze woog haar kansen.

Er knalde een schot.

Stof en houtsplinters spatten van de wand van de *shebeen*.

Nog voordat het stof was neergedaald had de lange man zijn fles laten vallen en van onder zijn jasje een pistool getrokken. Hij rukte de deur van de kroeg open en verdween naar binnen.

Het meisje rende naar de container en smeed het deksel opzij. Het knalde tegen de muur en viel terug. Ze trok het weer omhoog, liep om de container heen en probeerde het klem te zetten. Een wolk van zure dampen sloeg haar tegemoet. Het deksel bleef nu open. De bovenkant van de container kwam tot haar schouders. Ze tuurde over de rand in de duistere diepte, stak een arm naar binnen en klikte de aansteker aan. Het licht van het vlammetje viel over een grillige berg afval, grotendeels organisch en wemelend van ongedierte. De container leek voor driekwart gevuld. Ze bewoog de aansteker heen en weer om het vuilnis te inspecteren, maar kon de hamburger nergens ontdekken.

Ten slotte wankelde ze achteruit. Ze boog zich dubbel om te kotsen, met haar handen op haar knieën. Toen ze weer tot zichzelf kwam, veegde ze de tranen uit haar ogen, haalde drie keer diep adem, hield de lucht in haar longen en richtte zich op. Ze stapte weer naar de container, ging op haar tenen staan en keek over de voorkant. Met haar duim bewoog ze het wieltje van de aansteker tot het vlammetje weer oplaaide.

Ergens achter haar hoorde ze stemmen toen de deur van de kroeg openging.

Eén stem klonk boven de andere uit. 'Simon, jij rijdt met Mark en Chris naar het hotel. Ik neem deze twee klootzakken wel mee.'

Autosloten klikten open, lampen gingen aan. Het meisje keek over haar schouder. De lange Afrikaan duwde twee jonge blanken naar de witte Toyota. Ze stonden onvast op hun benen. Als ze haar al bij de container hadden gezien, leek niemand geïnteresseerd. Ze zocht weer verder.

'Dirk? Waar zijn de sleuteltjes, verdomme?' Weer die autoritaire stem, met een buitenlands accent.

'Het is mijn auto, man!' Een jongere stem, met dubbele tong.

'Nee, van je moeder. Kom op met die sleuteltjes.'

Portieren sloegen dicht. Een auto werd gestart.

'Hé, jullie! Klootzakken. Wat moeten jullie?' De buitenlander. Toen

twee nieuwe stemmen, schreeuwend door elkaar heen, onverstaaanbaar. De buitenlandse stem klonk er bovenuit. ‘Kop dicht en rustig nou. Hier, neem maar. Toe dan! Koop er een nieuwe poster voor. Of een nieuwe kroeg. En nou wegwezen voordat er klappen vallen.’

Nog wat lawaai. Het schijnsel van een paar lampen, vlak achter haar.

‘Lazer op, Dirk!’

‘Je had hem niet hoeven meppen.’

‘Waag het niet om zelf achter het stuur te gaan zitten, dan sla ik jou ook verrot.’

‘Dat durf je niet.’

Ze voelde dat de auto links van haar, de witte Toyota, vertrok.

En eindelijk ontdekte ze de hamburger.

Haar aansteker doofde. Ze klikte hem weer aan. Ze had geluk. De hamburger was op een plastic zak terechtgekomen, maar ze kon er niet bij. Ze bukte, greep de bovenkant van de container met twee handen vast, nam een sprong en bleef half over de rand hangen. Het metaal sneed in haar buik, vlak onder haar ribben, maar ze had dit al eens eerder gedaan. Ze was de hamburger uit het oog verloren en klikte de aansteker weer aan. En nog eens. Achter haar werden nog een paar portieren dichtgeslagen. Het vlammetje van de aansteker flakkerde op. Een auto startte. Ze zag de hamburger weer liggen.

Even later had ze hem te pakken. Ze hoorde wat nijldige stemmen. Op het moment dat ze zich liet terugzakken wierp een bundel wit licht haar schaduw tegen het omhooggeklapte deksel. Een motor jankte. Het meisje sprong omlaag en draaide zich half opzij om weg te komen. Ze knipperde met haar ogen toen het witte licht met volle snelheid op haar afkwam.

Haar botten braken.

Haar ingewanden werden uiteengereten.

Haar gezicht knalde tegen het glas.

Ze wist niet wat er gebeurde, totaal verblind als ze was door het licht, de felle kleuren. Heel even hing ze boven de grond, voordat ze viel. Ze had geen lucht om te schreeuwen. Boven haar hoofd zag ze de nachthemel.

Een paar seconden voelde ze niets, hoorde ze niets meer. Ze staarde

omhoog naar de sterren. Maar haar lichaam waarschuwde haar, maakte zich gereed, zette zich schrap om zich te verzetten tegen de ondraaglijke pijn die ging komen, de pijn die nu nog maar een schim was, achter de sluier van de werkelijkheid, wachtend om toe te slaan. Ze was zich bewust van die schim, de nadering ervan. Haar eigen lijf. Doodsangst verlamde haar, zo hevig dat zelfs de schim een moment terugdeinsde. Rode lampen schenen in haar gezicht.

‘Zet die motor uit! Dirk! Zet de motor uit, verdomme!’

Het geluid verstomde.

Het meisje draaide haar hoofd in de richting van de stemmen en keek langs de zijkant van de glimmende rode auto. Een grote blanke man rukte het rechterportier open en stak zijn baardige kin naar binnen.

‘Ben je nou tevreden?’

‘Het is mijn auto.’

‘Je bent een slappeling. Een achterlijke klootzak, en nog dronken ook. Ga opzij en doe je gordel om.’ De grote man balde zijn vuist.

‘Oké, oké, het spijt me.’

Het meisje wilde iets zeggen, maar was bang om de pijn op te roepen. Ze keek om. Een andere man, achter het geopende achterraampje, keek op haar neer. Hij was jong en blank, met een dikke, gespierde nek. En hij leek doodsbang. Ze opende haar mond, maar de schreeuw in haar binnenste smoorde in haar keel en kwam niet verder dan een zacht gekreun.

De jonge man riep iets naar de oudere. ‘Hennie, ik kan mijn telefoon niet vinden. Geef me de jouwe.’

‘Waar heb je een telefoon voor nodig, lul?’

De grote man draaide zich om en keek haar recht in het gezicht. Zijn gezicht vertrok, maar zonder veel ergernis, alsof ze hem niet ernstiger irriteerde dan een lekke band. ‘Shit,’ zei hij.

Het meisje probeerde hem iets te zeggen met haar ogen. De grote man begreep het. Hij krabde met zijn duim aan zijn baard en trok een grimas. Verder verroerde hij zich niet.

‘Hennie, je telefoon. Jezus!’

‘Hou je kop, verdomme.’

De jongeman achterin opende het portier, maar de grote man – Hennie – deed een stap en smet hem de deur in het gezicht. Weer keek hij op het meisje neer, maar het enige wat ze van zijn ogen zag, waren wat kleine lichtpuntjes in de donkere oogkassen.

De dronken stem vanaf de voorbank: ‘Wat is er nou weer?’

Hennie staarde haar nog even aan. Ze stak een arm naar hem uit. Ze hoorde en voelde het kraken van botten, het scheuren van vliezen, ergens diep in haar binnenste.

‘Niks aan de hand,’ zei Hennie, en hij keerde haar zijn rug toe. *‘Time to hit the road to Dreamland.’*

Het meisje zag hem instappen. Het portier sloeg dicht en de motor startte. Het jeugdige gezicht achter het open achterraampje keek nog eens naar haar. De jongen huilde.

Het meisje zag de bloedrode auto vertrekken tussen de hutten.

Remlichten gloeiden en verdwenen uit het zicht.

En de pijn nam bezit van haar lichaam.

Lees verder in *Moord volgens Turner*.

Van Tim Willocks verschenen:

De orde

De twaalf kinderen van Parijs

Moord volgens Turner

Eerste druk mei 2019

Oorspronkelijke titel *Memo from Turner*

Oorspronkelijke uitgever Jonathan Cape, Penguin Random House

Published by arrangement with Writers House LLC

Copyright © 2018 Tim Willocks

The moral right of Tim Willocks to be identified as the author of this work has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2019 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Jan Smit

Omslag Marry van Baar op basis van ontwerp R. Pépin © 2018; foto man © Getty

Images/Ruffraido

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4676 3

ISBN e-book 978 90 261 4677 0

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.